

žarek dobrote

7/XIII
julij
2015

glasilo slovenske karitas

25 let Karitas
v službi človekovega dostojanstva

V SLUŽBI ČLOVEKOVEGA DOSTOJANSTVA

3 ••• V službi človekovega dostojanstva pri najbolj ubogih v Afriki

GRADIMO DRUŽINO

4 ••• Rahločutnost in empatija kot pot do ranljivosti sodobnih družin

SOLIDARNOST MED NAMI

5 ••• Solidarnost med družinami

NA OBISKU

6 ••• Z veseljem se odzovemo

8 ••• Naše strategije ostanejo prazne, če v sebi ne nosimo ljubezni

9 ••• Srečanje zaposlenih v Karitas

9 ••• Kje so naše meje

CELJE

10 ••• Počitnice starejših v Portorožu

KOPER

11 ••• Trkajte in se bo odprlo ...

LJUBLJANA

12 ••• Duhovna obnova sodelavcev Karitas Rovte

MARIBOR

12 ••• Vse najboljše

MURSKA SOBOTA

13 ••• Prostovoljsko delo vrača dostojanstvo

NOVO MESTO

14 ••• Doživeli lepo praznično popoldne

14 ••• Škofijska karitas Novo Mesto je gostila Umetnike za karitas

15 ••• Terenski obisk v Srbiji

16 ••• Škofijska karitas Ljubljana - praznovanje ob 25-letnici obstoja

17 ••• 25 let Karitas v koprski škofiji

19 ••• Počitnice Biserov vedno nosiš v srcu

19 ••• Ob obletnici

»Cilj delovanja Karitas je lahko samo »nič revščine«, ker je vsak človek, ki živi v revščini škandal za ljubezen. Vsakodnevna realnost ljudi v stiski nam služi kot konkretnem opomnik naših nezmožnosti in velikih potreb po ukrepanju. Prav zato se pri svojem delu ne smemo vdati, ampak moramo narediti vse kar je v naših močeh, ostalo pa prepustiti v božje roke. Skupaj nismo samo močni, ampak smo tudi Karitas, ljubezen, ki vidi in ukrepa.«

Besede Erynja Gillena
ob zaključku osemletnega mandata,
kot predsednik Caritas Europa

• FOTO NASLOVNA STRAN Tatjana Splichal in ZADNJA STRAN Rok Mubi •

NAPOVEDNIK

SLOVENSKA KARITAS

Letovanja družin v Portorožu

29. 6.–4. 7. Družine iz NŠK Maribor
6.–11. 7. Družine iz NŠK Maribor
13.–18. 7. Družine iz ŠK Koper
20.–25. 7. Družine iz ŠK Celje
27. 7.–1. 8. Družine iz ŠK Novo mesto
3.–8. 8. Družine iz ŠK Murska Sobota
10.–15. 8. Družine iz ŠK Ljubljana
17.–22. 8. Družine iz ŠK Ljubljana

Počitnice Biserov

20.–27. 7. I. teden: letovanje otrok
27. 7.–3. 8. II. teden: letovanje otrok
3.–10. 8. III. teden: letovanje otrok
10.–16. 8. IV. teden: letovanje mladostnikov

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

28. 6.–31. 7. Sveta Gora nad Gorico, Umetniki za Karitas
26. 6.–1. 7. Soča, PNC in IOK
3.–6. 7. Soča, medgeneracijski tabor
5.–11. 7. Soča, PNC 2
14. 7. Bovec, Umetniki za Karitas
12. – 18. 7. Soča, Sodelavci Karitas

ŠKOFIJSKA KARITAS LJUBLJANA

12.–19. 7. 26. poletni tabor za slepe in slabovidne
"Skomarje 2015"

ŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

22. 8. Romanje sodelavcev Karitas mariborske
nadškofije – Ptuj

SEMINARJI KARITAS

Naslov: **V službi človekovega dostojanstva**

9. in 10. 10. 2015, Mirenski Grad
16. in 17. 10. 2015, Celje
23. in 24. 10. 2015, Veržej

TEDEN KARITAS

Geslo: **V službi človekovega dostojanstva**
22.–29. 11. 2015

29. 11. 2015: *Nedelja Karitas*
25. 11. 2015: *Romanje sodelavcev Karitas na Ponikvo*
25. 11. 2015: *25. jubilejni dobrodelni koncert Klic dobrote, Celje, dvorana Golovec*

v službi človekovega dostojanstva

V SLUŽBI ČLOVEKOVEGA DOSTOJANSTVA PRI NAJBOLJ UBOGIH V AFRIKI

Jana Lampe

Ob spremljanju projektov Za srce Afrike v Ruandi in Burundiju sem lahko videla, da so priložnosti za delo in zaslužek ter s tem za dostojno preživetje družin v Afriki zelo redke, še posebej na revnem podeželju, kjer se ljudje večinoma preživljajo s poljedelstvom. Najrevnejše družine pogosto nimajo niti toliko lastne zemlje, da bi lahko nahranile vse družinske člane, kaj šele, da bi jim lahko omogočile zdravstveno oskrbo in otrokom šolanje, ki jim daje možnosti za boljšo prihodnost. Pogosto so te dru-

žine tudi brez svojega bivališča. Še posebej težko je v družinah, kjer je kdo bolan ali je mati ostala sama s številnimi otroki. Starši v Afriki pa prav tako kot starši v Sloveniji želijo delati in sami preživeti svojo družino. To daje vsakemu človeku dostojanstvo. Da bi povrnili to dostojanstvo vsaj nekaterim najrevnejšim družinam v Afriki, smo na Slovenski karitas v sodelovanju s

slovenskimi misijonarji, ki delujejo v teh državah ter že dolgo in dobro poznajo lokalne razmere in potrebe najrevnejših družin, v letu 2010 začeli z akcijo Z delom do dostojnega življenja. V teh petih letih smo

s pomočjo srčne dobrote 432 trajnih mesečnih darovalcev iz Slovenije pomagali povrniti človekovo dostojanstvo staršem iz 279 najrevnejših družin v Ruandi, Burundiju, Centralnoafriški republiki in na Madagaskarju, ki so preko te akcije dobili priložnost za delo in dostojno plačilo zanj na misijonih, kjer delujejo naši misijonarji. Ti starši sedaj s pomočjo lastnega dela svojim družinskim članom lažje zagotovijo hrano, zdravila in šolanje. Mnogi med njimi so tako že izšli iz najhujše revščine, nekateri so se tudi osamosvojili z zagonom manjše trgovine, z lastno zemljo za obdelovanje ipd., in namesto njih so misijonarji v delo in zaslužek na misijonu vključili nove revne družine, da bi tudi njim pomagali povrniti dostojanstvo.

Omenjena akcija je v teh letih rodila zares lepe sadove za najbolj uboge. V nadaljevanju bi vam rada predstavila nekaj zgodb teh družin ter nekaj pripovedi naših misijonarjev in lokalnih sester, ki družine z vsem srcem spremljajo. Misijonarka s. Bogdana, s katero smo v letu 2010 začeli ta program za revne žene v Kigaliju v Ruandi, je dejala: *»Odkar te revne žene tukaj delajo, ne prosjačijo več. Prej so bile stalno tu in so nas prosile za denar, hrano. Nemogoče je bilo pomagati vsem. Poleg tega jih ne smemo delati odvisnih od pomoči.«* Ena izmed teh revnih mater mi je ob srečanju v Kigaliju povedala: *»Sedaj ko sem dobila delo, se je moje življenje spremenilo. Ko je bil prej kdo iz moje družine bolan, je bilo nemogoče, da bi šli k zdravniku. Sedaj lahko gremo. Tudi otroci lahko gredo v šolo, pa še za jesti imamo. Zelo smo srečni.«* S. Odete, ki sedaj že več let spremlja te žene v Kigaliju, pa je dejala: *»Neka žena je prihajala po pomoč s podhranjenim otrokom. Vsakič, ko je prišla, sem ji v roke dala metlo*

ali motiko. Počasi je začela delati. Ko sem jo prvič videla z novo jopico, ki si jo je kupila za denar, ki ga je sama zaslužila, je bilo to zame veselje. Tudi otroci teh mam so sedaj čisti in lepo oblečeni. Sedaj

vidiš drugačne, bolj vedre obraz teh žena.« Zgodba revne matere, ki je dobila priložnost za delo v zdravstvenem centru v kraju Ruzo v Burundiju, pa je sledeča: »Ostala sem sama s štirimi šoloobveznimi otroki. Nisem imela nobene možnosti za preživetje. Potem pa so mi sestre dale možnost za delo. Zelo sem vesela, da lahko čistim v zdravstvenem centru in s tem preživim svoje otroke.« S. Theodosie je ob delu žena v kraju Ruzo zapisala: »Njihovi življenjski pogoji so se izboljšali. Spoznale so, da je njihovo dostojanstvo ne temelji na beračenju, pač pa na delu za svoje preživljanje.« S. Terezija Pavlič, ki deluje na Madagaskarju, pa je rekla: »Revni starši, ki jih podpirate na našem misijonu v Ranomeni, z veseljem pridejo k nam delat. Njihove družine do sedaj večinoma niso imele niti svojih bivališč. Tako smo jim z delom denarja, ki prihaja od slovenskih družin, pomagali zgraditi tudi enoprostorska bivališča. Zelo so zadovoljni ...« S. Vesna Hiti, ki spremlja družine na podeželskem misijonu Ruandi, je povedala: »Izbrali smo 20 najrevnejših družin med revnimi, da se lahko z lastnim delom dvignejo do dostojnega življenja. To so družine brez lastnih hiš ali zemlje, tiste, ki otrokom ne morejo plačati šolnine ... Opravljajo različna dela za skupno dobro v okviru zdravstvenega centra v Mukungu in si tudi medsebojno pomagajo pri gradnji hiš. Mnoge družine nam po nekaj mesecih že pričujejo, da z lastnim delom imajo vsakdanjo hrano, da so že lahko popravili hiško, plačali otrokom šolanje. Zelo hvaležni so za to pomoč.« Lansko leto sem v predmestju Kigalija obiskala družino, ki je prej zaradi plačevanja najemnine v Kigaliju živela v veliki revščini. S pomočjo slovenskih družin in z lastnim delom so prišli do skromne blatne hiše, v kakršnih živijo ljudje na afriškem podeželju. Oče mi je dejal: »Res smo srečni, da imamo sedaj svoj lastni dom. Nam ste dovolj pomagali, sedaj pomagajte še drugim.«

Ko se ob terenskih obiskih v Afriki na posameznih misijonih srečam s starši, ki so vključeni v ta program pomoči, sem iz srca vesela in hkrati ganjena, ko vidim, da se je s to pomočjo iz Slovenije in predanim delom naših misijonarjev življenje njihovih družin resnično obrnilo na bolje, da imajo sedaj boljše osnovne pogoje za življenje, da so starši ponosni in zadovoljni, da imajo delo in lahko dostojno preživijo svoje družine, da se je v njih nekaj premaknilo ter imajo upanje za prihodnost. Vesel si, ko vidiš, da ima tisto, kar delaš, resničen učinek za ljudi v stiski. To mi vedno daje veselje in moč za nadaljnje delo, ker vem, da sem tako res v službi človekovega dostojanstva. •

gradimo družino

RAHLOČUTNOST IN EMPATIJA KOT POT DO RANLJIVOSTI SODOBNIH DRUŽIN

dr. Barbara Simonič

V prejšnjem prispevku smo razmišljali o drži, ki naj bi jo imeli do ranljivosti sodobnih družin. Zaključili smo s spoznanjem, da je pot do ranljivosti skrita le v rahločutnem in sočutnem naslavljanju težav ter spoštljivi drži do okoliščin posameznikov in družin, četudi se morda nahajajo v stanju, kjer bi mi lahko hitro zapadli v obsojanje ali delili pametne nasvete. Ti so sicer ponavadi potrebni, vendar bodo svoj namen dosegli le, če bodo izvirali iz resničnega poznavanja osebne izkušnje posameznika oz. družine v stiski.

Kako torej zares začititi, kakšna naj bi ta drža bila? Verjetno je to najlažje preko izkušnje, ki nam je vsem tako ali drugače dana, to je v materinski drži. To držo poznamo, tudi če sami nismo starši – vsi smo namreč otroci neke matere in naša narava v najglobljem jedru pozna ali pa hrepeni po tej drži. Da je to drža, ki jo tudi Cerkev prepoznava in postavlja v ospredje pri pastoralnem (s tem tudi karitativnem) delu z družinami, potrjuje tudi Sinodalno poročilo Relatio Synodi tretjega izrednega splošnega zasedanja škofovske sinode o pastoralnih izzivih glede družine (oktober 2014). V 29. členu Sinodalnega poročila je zapisano: »Oznanjevanje evangelija družine predstavlja nujnost za novo evangelizacijo. Cerkev je poklicana, da jo udejanja z nežnostjo matere in jasnostjo učiteljice.« V pastoralni skrbi za družine je torej poudarjena rahločutna materinska drža, ki resnično omogoča pristopiti k ranljivosti družine, saj je treba sprejeti »ljudi v njihovem dejanskem bivanju, pomagati jim moramo pri njihovem iskanju, jih hrabriti v njihovem hrepenenju po Bogu in njihovi želji, da bi se v polnosti čutili kot del Cerkve, tudi tiste, ki imajo za seboj izkušnjo polomije in so v obupnih položajih«. (člen 11)

Na mestu je torej razmislek, kaj je pravzaprav mišljeno z nežnostjo in skrbnostjo matere. Kakšna je drža, ki jo takšna mati ima do otroka? Ko razmišljamo o materinski drži, ponavadi vznikne pred nami romantična podoba, kjer se mati in otrok prepletata v globoki povezanosti, občudovanju in vzajemni ljubezni. Pojavi se podoba idealne matere, ki otroka neguje, ga ljubkuje, mu je vedno brezpogojno na razpolago in se odziva nanj ter pozna vso znanost o vzgoji. Seveda je ob tej podobi tudi otrok idealen. Vendar je realnost drugačna. Idealne matere ni, je

pa pomembno, da je »dovolj dobra«. Mati, ki bi poznala vso teorijo o otroku in skrbi zanj, bi verjetno otroka kot osebo spregledala. Ne bi ga prepoznala v njegovih resničnih potrebah, ne bi mu dovolila njegovih stisk, vsiljevala bi svoje poglede, in tako otroka v njegovi ranjenosti in ranljivosti zagotovo ne bi slišala in sprejela. Nežna in rahločutna mati, ki morda ni popolna, je pa »dovolj dobra«, pa sprejme otroka, ki morda ni popoln, ki velikokrat dela napačne in se vede drugače, kot si mati želi. Lahko da se z otrokom ne strinja, mu pa empatično daje vedeti, da ga razume v njegovi situaciji in doživljanju. Do njega je usmiljena in tudi konkretna: ne obtiči le pri teoretičnih napotkih, kakršne bi morala dajati po neki splošni doktrini vzgoje, pač pa podaja učinkovite odzive, ki izvirajo iz tega, ko otroka resnično spozna in prepozna ter ga tudi spoštuje v tem, kar otrok je. Za to, kako resnično razumeti njenega otroka, ji ne more nihče napisati priročnika, pač pa mora to odkriti sama. Otroci se ob takšni materi, ki je nanje uglašena, odzivna, ljubeča, pozorna in rahločutna, ki pa vseeno stoji za svojimi prepričanji, počutijo varno, iz teh odzivov razvijajo samozavedanje in podobo o sebi. Zato je pomembno, da so ti odnosi ljubeči, nežni in sočutni, ne pa trdi, mehanski, morda celo naveličani ali zanemarjajoči.

Če potegnemo paralelo z držo, ki naj bi jo kot karitativni ali pastoralni delavci imeli do sodobnih družin in njihove ranljivosti, je torej moč in učinkovitost pristopanja odvisna od empatičnega odnosa in resničnega pristnega stika, kjer drugega zares vidimo in spoznamo. Empatični nismo, če so nas samo polna usta tega, kako naj bi taki bili. Iskreno se je treba vprašati: ali smo res čuteči in sprejemajoči do drugačnosti, lahko to drugačnost in tudi ranljivost spoštujemo, četudi imamo morda sami drugačne standarde? Tudi mati ima predstave o tem, kakšen naj bi otrok bil, vendar v resnici nima izbire – sprejeti ga mora takšnega, kot je – je pa prav, da mu daje vedeti, kaj želi zanj. Za učinkovito in uspešno izvajanje pastoralnega in karitativnega dela je torej velikokrat ključen zlasti pristop k sočloveku, ki mora temeljiti ne samo na teološkem, didaktičnem, pedagoškem, psihološkem znanju in tehnikah, pač pa je pomembna tudi drža, s katero se pristopa k posamezniku in skupnosti. Ta drža mora biti zaznamovana s toplino, razumevanjem, sočutjem, skratka z empatijo, kot jo ima mati.

Biti sposoben empatije pomeni veliko sposobnost vživljanja v stanje sočloveka, občutljivost za stiske sočloveka in upoštevanje njegovega osebnega izkustva, kakršno je, ne pa, kot bi moralo biti. To je izhodišče. Pomembno se je približati položaju posameznika, saj to omogoča biti dojemljiv in od-

prt za to, kaj posameznik čuti in na kakšen način dojema določene stvari in svet okoli sebe. V praksi Cerkve je torej pomembno, da se pri oznanjevanju in karitativnem delu z razumevanjem in sočutjem, torej z empatijo pristopa k bližnjim, da se razume njihove strahove in stiske ter se jim jih pomaga nositi. Le s tem pogumom in pripravljenostjo bo telesna, psihična in duhovna oskrba polnejša in učinkovitejša, Božje kraljestvo pa bo vedno bližje. •

solidarnost med nami

SOLIDARNOST MED DRUŽINAMI

Varnost, zaupanje in podpora, ki smo jih deležni znotraj naše družine, nam omogočajo, da lahko samozavestno vstopamo v širšo družbo, v njej obstanemo ter celo aktivno pripomoremo k njeni rasti. V današnjem času, posebej v mestnem okolju, družine najpogosteje ostanejo omejene na svoje bistvo – mati, oče in otroci. Razširjene družine, v katere se enakovredno vključujejo tudi stari starši in drugo sorodstvo, so redkejše. Res je, da je osnovna družina središče našega obstoja, vendar ne smemo zanemariti prednosti, ki nam jih ponuja širša družina. Predvsem s skrbjo drug za drugega v vseh življenjskih obdobjih si lahko olajšamo ter polepšamo bivanje. Združevanje mladih družin je odlično nadaljevanje ali pa tudi nadomestilo podpore, ki jo nudi družina v širšem smislu. Nadalje je povezovanje dobrodošlo pri izmenjevanju izkušenj, druženju ali pomoči v stiski. Zlasti mlade družine smo pogosto postavljene pred izzive: kako vzgajati otroke, najti čas za partnerja, koristno preživeti prosti čas? Opora, ki si jo novonastale družine nudimo med seboj, je neprecenljiva! Meddružinsko sodelovanje vodi tudi v izboljšavo naše družbe – rojevajo se projekti, ki prinašajo korist vsem, npr. z organizacijo predavanj, izmenjavo dobrin. Pobuda s strani družine bogati našo skupnost.

Na Ježici v Ljubljani ustanovljena skupina mamic Domačice deluje že peto leto. Iz rednih tedenskih srečanj mam z otroki se je razvilo veliko – aktivna elektronska pošta, ustvarjalne delavnice, neformalno druženje na vrtu, priprava duhovnih vaj ... Domačice tako nismo več samo mame na porodniškem dopustu, temveč medsebojni preplet družin, ki dobesedno dihajo druga za drugo. Skupaj se veselimo lepih trenutkov, si nudimo oporo v stiski ter doživljamo naše življenjske prelomnice. Med seboj se povezujemo, spremljamo, kako rastejo naši otroci, in ob tem rastemo mi sami. •

Zora Golob Lapoša

Domačice. Moja prva asociacija: skupina aktivnih mamic z mnogo idejami. Nekatere so fizično naseljene bolj skupaj, druge smo od »daleč«.

Sama sem se jim pridružila po tretjem porodu, čeprav sem si tako skupino želela že prej. Po prvem otroku bi jo pravzaprav najbolj potrebovala. Veliko mi je pomenilo deljenje izkušenj, dobrih praks in čisto preprost klepet o težavah z dojenčki in malo večjimi otroki. Včasih je šlo zgolj za druženje in preživljanje časa skupaj z drugimi mamami na porodniški, potem pa se je rodilo (in se še rojeva) mnogo obstranskih aktivnosti, ki nagovarjajo in povezujejo tudi širši krog mamic oziroma celih družin: projekti v Socialnem tednu – okrogle mize z zanimivimi gosti, akcija izmenjave oblačil Podarim-dobim, mini oratoriji med poletjem, pisanje člankov za Našo družino ... Zakladnice idej so te »moje« mamice. Vmes pa tu in tam teče še »zdrava tržnica« po e-poštni listi: ena pozna kmeta z dobrim mesom, druga lahko dostavi primorske kakije, tretja bučno olje, četrta med in še bi lahko naštevala.

Dejstvo je, da smo mamice in s tem tudi širša družina povezane, in četudi včasih ne nujno fizično blizu, se naše poti prepletajo in tkejo medsebojne vezi. Sama vem, da se lahko kadarkoli obrnem na njih in povem, kaj me teži, lahko podam predlog za skupno akcijo. Navsezadnje lahko v tej skupinici ob vsem ostalem dajem in tudi računam na molitveno podporo. •

Andreja Lenart

na obisku

Z VESELJEM SE ODZOVEMO

Darko Bračun

Na obisku pri Župnijski karitas Vuzenica

V sončnem sredinem dopoldnevu sem se v prostorih Župnijske karitas Vuzenica ter obenem romarskem zavetišču Jakobove poti srečal z voditeljico ŽK Sabino Praper ter sodelavkami Suzano, Marijo in Liljano. V prijetnem pogovoru o delu Karitas v Vuzenici smo se vrnili v jesen leta 1991, ko je župnik in dekan Ernest Berložnik povezal nekaj prizadevnih žena, in nastala je ŽK Vuzenica. 9. 10. 1991 so se prvič srečali in takoj pričeli z delom. Postali so povezovalci med darovalci in prejemniki pomoči. Pomoč ob poplavah v Savinjski dolini, pomoč beguncem v vojni na Balkanu – v šolskem centru na Muti je bilo nastanjenih več beguncev iz Srebrenice, oskrbovali so jih s hrano, oblačili, vitamini ter z

vsem, kar je bilo v župnišče prineseno za begunce ... odgovarjali na stiske v domači župniji ...

Močno se vtisne v spomin misel sodelavke, ki pravi, **da se rade odzovejo na vsak klic po pomoči, saj se zavedajo, da ugasnjen ogenj v sočloveku ponovno zagori le po srečanju z drugim človekom, in »sodelavke Karitas moramo prižigati to upanje, ta ogenj s konkretno pomočjo, s pogovorom, toplo besedo, s spremljanjem.«**

S posebnim žarom pripovedujejo o vseh dejavnostih Župnijske karitas. Ustaljene oblike pomoči Karitas družinam, otrokom in starejšim nadgrajujejo z različnimi dejavnostmi, saj želijo, da njihova pomoč ni zgolj enkratna materialna pomoč, temveč se zavedajo, da človek potrebuje tudi duhovno in duševno spremljanje. Tukaj jim je v veliko pomoč in oporo domači župnik Ernest. Ne samo da jih spodbuja ter duhovno spremlja, pomagal jim je pri ureditvi stare in dotrajane mežnarije v prostore Karitas (leta 2000), kjer sprejemajo in razdeljujejo hrano, ozimico, oblačila in načrtujejo ter izvajajo različne dejavnosti za potrebe Karitas. Pred hišico Karitas danes najdemo tudi vrt, preko katerega skušajo sodelavke vuzeniške Karitas pomagati socialno ogroženim ohraniti njihovo dostojanstvo ter jih spodbuditi k delu in različnim aktivnostim in jim pokazati,

da tudi danes zemlja obrodi bogate sadove, če jo z ljubeznijo obdelujemo.

Sodelavke vuzeniške Karitas dobro sodelujejo s lokalnim CSD-jem, občino ter drugimi ustanovami in sorodnimi organizacijami. Od leta 2005 so tudi izvajalec družbeno koristnega dela. Vključeni pomagajo pri razvažanju hrane, urejanju okolice, čiščenju snega, nudijo pomoč na kmetijah, kjer so ostali samo starejši ... Z njihovo pomočjo so ob župnišču uredili zeliščni vrt. Vključeni so zadovoljni,

da njihovo družbeno koristno delo poteka v Karitas, ter predvsem, da so vidni rezultati njihovega dela.

Dejavnost vuzeniške Karitas od leta 2005 močno zaznamuje Jakobova pot, ki poteka od Šentilja, Puščave in naprej po dravski dolini do Vuzenice proti Dravogradu, kjer pri Viču ponovno prečka mejo proti Labodu in se nadaljuje po Evropi do Compostele. »Sprejemanje popotnikov in romarjev so dela usmiljenja,« so prepoznale sodelavke vuze-

niške Karitas kot navdih za nadaljnje delo. Skupaj z župnikom Ernestom so v enem od prostorov hišice Karitas postavili 4 ležišča, ob hišici pa uredili tuš z WC-jem. 12. 8. 2005 so sprejeli prve tri romarke iz Avstrije, ki so prosile za nočitev. Od takrat je pri njih prenočilo že več sto romarjev.

»Dajanje ljubezni je darovanje samega sebe, naredi te boljšega ter tvoj napor in tvojo odpo- ved poplača z veseljem.«

S tem veseljem so sodelavke vuzeniške Karitas leta 2011 praznovale 20-letnico ter ob tej priliki so skupaj s Filatelističnim društvom »Drava« Muta – Vuzenica izdelali spominsko kuverto, na kateri je natisnjena hišica Karitas z romarskim zavetiščem. Izdelali so tudi priložnostni žig Jakobovih romarjev ter znamko župniške cerkve sv. Nikolaja.

»Bogastvo sveta je namenjeno vsem ljudem, organizirajte epidemijo ljubezni, naj okuži ves svet.« S temi papeževimi besedami lahko opišemo raznoliko delo vuzeniške Karitas. Da bi se ta epidemija še bolj širila, je vsaka sodelavka ŽK v zeliščnem vrtu posvojila določeno zeliščno/zdravilno rastlino (Sabina – kopriva, Suzana – šentjanževka, Marija – ognjič, Liljana – breza ...). Skozi vse leto jo neguje, nabira, posuši, nato se vse sodelavke dobijo skupaj in pripravijo čajno mešanico, ki so jo poimenovala Slomškov zeliščni čaj. To čajno mešanico nato podarijo starejšim ob velikonočnem ter božičnem obisku, ponudijo pa jo tudi drugim, da s simboličnim darom podprejo raznoliko delovanje njihove Karitas. Želijo, da je to njihov prispevek – delo za ljudi v stiski.

V pogovoru zaznamo veliko navdušenje nad delom za sočloveka v stiski in ugotovimo, da to delo ne pozna meja. Takšna je tudi njihova Miklavževa obdaritev otrok. Darila pripravijo sami in jih dobijo vsi otroci. Starše pa povabijo, da s svojim darom podprejo točno določen namen. Tako so z Miklavževim darom pomagali v misijonih, invalidom, društvu Sonček ...

Danes so tik pred 25-letnico delovanja. Njihova zavzetost (vse od ustanovitve so imele redna mesečna srečanja) in predanost poslanstvu Karitas je sveža in polna moči. Sodelavke vuzeniške Karitas resnično pomagajo in pletejo vezi dobrote, saj se zgledujejo pri Slomšku: *»Prijatelj je namreč je treba kakor vsakdanjega kruha! Če hočeš pravega prijatelja najti, ga ne išči po imenitnosti in ne po bogastvu, ampak po krepostih.«* •

NAŠE STRATEGIJE OSTANEJO PRAZNE, ČE V SEBI NE NOSIMO LJUBEZNI

papež Frančišek

Pridiga uvodne maše 20. generalne skupščine Caritas Internationalis

8

Evangelij iz Apostolskih del (Apd 16,22-34), ki smo ga ravnokar slišali, nam predstavi zelo zanimiv lik: ječarja v Filipih, kjer sta bila zaprta Pavel in Sila po nemirih, ki jih je njuna prisotnost povzročila v mestu. Predstavniki oblasti so ju najprej pretepli in poslali v pripor, kjer so ječarju ukazali, naj skrbno pazi nanju. A ko so se ponoči ob potresu vrata ječe odprla, si je v obupu hotel vzeti življenje. Pavel ga je pomiril, ječar pa ga je trepetaje in poln čudenja na kolenih prosil za zveličanje.

Zgodba nam s tem pove, da je ječar takoj naredil bistvene korake na poti k veri in odrešenju: skupaj z družino je prisluhnil Božji besedi, umil rane Pavlu in Sili, prejel zakrament krsta skupaj s svojo družino in, nenazadnje, poln veselja v svojo hišo sprejel Pavla in Silo in jima ponudil obed pri družinski mizi.

Evangelij, ki ga oznanjamo in v katerega verujemo, nas spodbuja, da umivamo noge in rane vseh, ki trpijo, in zanje pripravimo prostor pri mizi. Preprostost takih dejanj, kjer je sprejemanje Besede in zakramenta svetega krsta podprto s sprejemanjem bližnjega, je pravzaprav eno samo dejanje: sprejemanje Boga in drugih, sprejeti jih z Gospodovo milostjo in s tem sprejeti Boga ter to storiti v luči služenja našim bratom in sestram. Božja beseda, zakramenti in služenje eden drugega dopolnjujejo in plemenitijo, kar je razvidno že v pričevanjih prve Cerkve.

V tej gesti lahko prepoznamo celotno poklicanost Karitas (caritas). Karitas je danes velika konfederacija (mreža), po celem svetu poznana po svojem delu in dosežkih. Je dejansko stanje Cerkve marsikje po svetu, in še vedno išče župnije in skupnosti, v katerih bi lahko obnovila to, kar je bil namen zgodnje Cerkve. Pravzaprav je vir vsega našega dela v preprostem in ponižnem sprejemanju Boga in bližnjega. Če se ta vir odstrani, Karitas zamre. To sprejemanje najprej doživite vi sami, zato da lahko greste s tem znanjem v svet in tam služite drugim v imenu Kristusa, ki ste ga srečali in ki ga vedno znova srečujete v vsakem bratu in sestri, ki pristopi do vas. Zahvaljujoč temu se bo Karitas lahko vedno izognila nevarnosti, da bi postala zgolj še ena dobrodelna organizacija več.

Karitas vsake krajevne Cerkve (škofije), tudi tiste najmanjše, je ista. Ni velikih in majhnih Karitas, vse so iste. Prosimo Gospoda za milost, da bi razumeli resnično veličino Karitas. Tisto milost, ki naj nam pomaga, da se ne bi slepili v prepričanju, da je dobro organiziran centralizem prava pot. Milost, da bi znali razumeti, da je Karitas vedno na obrobjih, v vsaki delni Cerkvi. Milost, da bi razumeli, da je centralna (nacionalna) Karitas samo v pomoč, v služenju in izkušnji občestvenosti in ne glava vseh lokalnih Karitas.

Kdor živi poslanstvo Karitas, ni navaden delavec, temveč je pričevalec Kristusa. Oseba, ki išče Kristusa in se pusti iskati Kristusu; oseba, ki ljubi v Kristusovem duhu, v duhu zastojnosti, podarjanja. Vse naše strategije in načrtovanja ostanejo prazni, če v sebi ne nosimo te ljubezni. Ne naše ljubezni, ampak Njegove. Ali še boljše, naše ljubezni, ki je očiščena in okrepljena z Njegovo ljubeznijo.

Na ta način lahko služimo vsem in pripravimo mizo za vse. Današnja Božja beseda nam nudi lepo podobo, da se za vse lahko »pripravi mizo«. Karitas pripravlja mnoge mize za tiste, ki so lačni: nedolgo nazaj ste pripravili čudovito akcijo »Ena človeška družina, hrana za vse«. Na svetu je še vedno veliko ljudi, ki nimajo česa dati v usta. Planet premore dovolj hrane za vse, toda zdi se, da manjka volja, da bi jo podelili z vsemi. Narediti moramo vse, kar lahko, da bi imeli vsi za jesti. Obenem moramo vplivne zemljane opominjati, da jih bo Bog nekega dne poklical k sodbi, kjer se bo pokazalo, če so si zares prizadevali, da bi ga nahranili v vsakem človeku (Mt 25,35), in če so storili vse, da bi varovali okolje zato, da bi to hrano lahko pridelali. Ko pomislimo na eharistično mizo, pa ne moremo pozabiti tistih naših bratov kristjanov, ki jim je bila z nasiljem odvzeta tako hrana za telo kot tista za dušo: bili so izgnani s svojih domov in iz svojih cerkva, ki so bile večkrat uničene. Ponavljam poziv, da ne bi pozabili teh ljudi in neznosnih krivic, ki so jih bili deležni.

Karitas skupaj z mnogimi drugimi cerkvenimi dobrodelnimi organizacijami razodeva moč krščanske ljubezni in željo Cerkve, da bi šla naproti Jezusu v vsaki osebi, zlasti kadar je ta revna in trpi. To je pot, ki se razteza pred nami, in upam, da boste v tej luči nadaljevali z delom. Naj bo to delo posvečeno Devici Mariji, ki je odprtost Bogu in bližnjemu imela za temelj svojega življenja. Jutri je pravzaprav praznik fatimske Marije, ki se je prikazala, da bi oznanila zmago nad zlom – s tako močno oporo nas vsekakor ni strah našega poslanstva. Amen. •

SREČANJE ZAPOSLENIH V KARITAS

V četrtek, 18. junija, smo se sodelavci Karitas namesto na službena mesta podali na »jaso zelene katedrale« pri Termah Krka v Dolenjskih Toplicah, kjer smo se v prelepem okolju družili med seboj in malo pozabili na službene obveznosti. Z nami sta se družila tudi novi predsednik Slovenske karitas, mariborski nadškof Alojzij Cvikl, in škof Andrej Glavan.

Za prijetno preživet in sproščen dan se zahvaljujemo našim pozornim gostiteljem – Škofijski karitas Novo mesto, ki se je resnično izkazala v gostoljubju, ter Termam Krka za pomoč in sponzorstvo pri organizaciji. •

Foto: Helena Zevnik Rozman

»KJE SO NAŠE MEJE?«

Maja Žagar

2. nacionalna konferenca socialnega vključevanja odlično uspela!

Mreža Vključen.si je v petek, 29. maja 2015, priredila 2. nacionalno konferenco socialnega vključevanja: »Kje so naše meje?«. Več kot 180 udeležencev je dodobra napolnilo dvorano v City Hotelu v Ljubljani. Na konferenci smo z izkušenimi predavatelji raziskovali svoje meje in odkrivali, kako le-te postaviti v odnosu z uporabniki za bolj kvalitetno delo z ljudmi.

Udeležence konference sta uvodoma pozdravili Živa Štiglic, vodja mreže Vključen.si, in Marjeta Ferlan Istinič z Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

V strokovnem delu konference je **Urška Battelino**, psihoanalitična terapevtka, spregovorila o mejni osebnosti in narcistični motnji in poudarila: »*Ni toliko pomembna diagnoza posameznika, temveč to, da skupaj z njim **poiščemo njegove močne točke in delamo na njih.** Tako se bo lažje spoprijel tudi s težavami, ki mu jih sama diagnoza prinaša.*«

Slušatelje je v nadaljevanju navdušila **dr. Katarina Kompan Erzar**, ki nas je spomnila na pomen občutenja sebe. »*Pravo strokovno delo je tisto, ki zmo-*

re hkrati **razviti sočutje in ohraniti dostojanstvo tako strokovnjaka kot uporabnika**. Spoštovanje osebnih meja se zmeraj začne s spoštovanjem meja lastnega dostojanstva in tudi lastne nemoči, meje uporabnika in seveda meje stroke.« Spregovorila je o temeljnih zdravih razmejitvah in predstavila obraze čustvene zlorabe. Dr. Kompan Erzar je opozorila tudi na pomen novih izkušenj pri mladih do 24. leta, kjer se le-te prosto vgrajujejo v možgansko strukturo; po 24. letu so integrativni mehanizmi v možganih vzpostavljeni do te mere, da za vgraditev določene spremembe potrebujemo kar 10.000 ponovitev.

V drugem delu konference je **Dragana Stojmenović** z MDDSZEM-a predstavila novo finančno perspektivo razvoja nevladnih organizacij, konferenco pa je zaključila **Metka Cerar** z Zavoda RS za zaposlovanje, ki je spregovorila o spodbudah zaposlovanja, ki so na voljo delodajalcem tudi v nevladnih organizacijah.

Živa Štiglic, vodja mreže Vključen.si, je o pomenu konference povedala: »Konferenca je odlična in potrebna priložnost, da se strokovni delavci nevladnih organizacij (NVO) s področja socialnega vključevanja **dodatno usposobijo za delo z uporabniki in seznanijo z novostmi na področju črpanja sredstev**.«

Udeleženci so izrazili veliko zadovoljstvo nad konferenco, tako s strokovnega kot tudi z organizacijskega vidika. Njihovi pozitivni odzivi so mreži Vključen.si v spodbudo, da tovrstna izobraževanja ponudi tudi v prihodnje. •

Foto: Matej Pušnik

celje

POČITNICE STAREJŠIH V PORTOROŽU

Marija Robnik

Škofijska karitas Celje je v letošnjem letu od 18. 5. do 22. 5. v marijanskem mesecu organizirala letovanje starejših v Portorožu v Sončni hiši.

Za prijeten morski oddih se je prijaviло kar lepo število udeležencev. V skupini je bilo večina vdov in le dva zakonska para.

Že prvi dan, ko smo se pripeljali iz »celinske« celjske škofije, smo kar oživali v lepem primorskem okolju in se prisrčno pozdravili. Po nastanitvi nam je izrekla prisrčno dobrodošlico naša voditeljica ga. Zdenka. Prav tako je vse lepo pozdravila skrbna kuharica Ana. Kot se spodobi, smo imeli prvi dan prepoznavni večer. Ugotovili smo, da si vsi želimo, da bi ta teden lepo preživeli, kar nam je tudi uspelo. V naslednjih dneh smo se kopali v

bazenu in celo v morju, kljub temu da ni bilo pletno toplo. Opravili smo tudi sprehode v tunelu in samem Portorožu. Ko nam je malo »ponagajal« dež in veter, pa smo trli orehe in zraven prepevali lepe slovenske pesmi. Orehova potica je bila zelo okusna, saj so jo spekle dobre gospodinje. Za presenečenje je bil organiziran prevoz s »piratsko barko« v Izolo.

Sočutno in z zanimanjem smo prisluhnili izpovedi dveh udeleženk, ki sta nam pripovedovali življenjsko pot od otroških let do odraslosti. *Starejša je bila od 7. leta starosti v taborišču med II. svetovno vojno. Po vrnitvi je bil njen dom prazen, saj ni imela več staršev. Življenje pa je kljub temu ni strlo, ampak si je ustvarila družino in skupaj z možem zgradila dom. Danes je še vedno optimistična, se veseli življenja in verjame v Božjo pomoč.*

Mlajša udeleženka pa je preživela težko zakonsko skupnost, saj jo je mož večkrat pretepel oz. izvajal nasilje nad njo in je bila primorana iskati zatočišče v varni hiši. Pot jo je pripeljala na Škofijsko karitas, tam je našla dobre in razumevajoče ljudi in sedaj živi življenje, vredno človeka.

Da pa ta počitniški teden ne bi minil brez duhovne hrane, smo se po zaslugi p. Francija vsak da srečevali v kapeli pri daritvi svete maše, branju šmarnic, molitvi večernic in hvalnic. Izročili smo se Devici Mariji, naj nas še naprej vodi in nam pomaga. •

koper

TRKAJTE IN SE BO ODPRLA ...

Jožica Ličen

Da bo korak v šolo vesel – tak je v Škofijski karitas Koper podnaslov vseslovenske akcije **Otroci nas potrebujejo**. Že v začetku junija smo na Odboru ŠK za materialno pomoč dorekli enoten in usklajen pristop do pomoči otrokom po celotni škofiji. 12.000 zvezkov in za 30.000 EUR bonov so predstavniki dekanijskih in območnih Karitas odpekljali v svoje sredine. To je le osnova, da bodo vsak v svoji okolici poizkušali zbrati še dodatna sredstva in jih nameniti staršem, ki jim začetek šolskega leta predstavlja skrb, kako svojemu otroku zagotoviti to, kar potrebuje. Glede na to, da je letos sredstev za bone nekaj več, smo se zavestno odločili, da bomo najbolj ogroženim družinam z večjim številom šolarjev vsaj za enega kupili delovne zvezke. Večina tovrstne pomoči bo razdeljena družinam, ki že prejemale paket hrane, zato smo za njihove otroke dodatno kupili še mleko, ki ga po besedah številnih mater ni nikoli dovolj. Dragocena je tudi pobuda **Pokloni zvezek**, ki ima poleg zbiranja šolskih potrebščin tudi vzgojno noto solidarnosti s sovrstniki. Vsaj za naše področje lahko rečem, da lepo teče sodelovanje z osnovnimi šolami in vrtci. Večji užitek kot preštavanje zbranih zvezkov, barvic in drugih potrebščin pa je branje do-

pisnic s sporočili neznanim prijateljem. Resnično, otroci so lahko najbolj čuteča in solidarna bitja, le spodbujati jih je treba, zato velik boglonaj tudi učiteljem in vzgojiteljem, ki ob natrpanem urniku najdejo čas tudi za to.

Poti do pomoči so različne, je pa res, da je prav vsak poklican delati dobro. Bila sem počaščena, da se je g. Petrič, ki izdeluje ograje ob številnih avtocestah, odločil, da bo honorar, ki bi ga prejel na okrogli mizi Nove KBM, daroval Karitas za pomoč otrokom. V elitni Perli v Novi Gorici so se zbrali poslovneži in bankirji. Sama sem doživela pravi karitativni šok, saj se navadno srečujem z reveži. Ne bi govorila o bankirjih, zanimiva je bila okrogla miza o uspešnih poslovnežih, poleg omenjenega g. Petriča je sodeloval še trener Tine Maze Andrea Massi, ki je svoj honorar poklonil otrokom iz bolnišnice v Stari Gori, in g. Mlinar iz Idrije, ki je tudi obdaril lokalno društvo. Veliko je bilo povedanega, koliko truda je treba vložiti na poti do uspeha, vendar so se me zelo dotaknile besede g. Massija: »Ko vam gre dobro ali slabo, ostanite pri tleh, vendar vedno glejte navzgor.«

Streha nad glavo je od leta 2000 vsakoletna akcija, ko mladi, predvsem dijaki ŠG Vipava, in manj mladi udeleženci delovnega tabora v Banjaluki pomagajo do strehe nad glavo družini, ki jo za najbolj potrebno te pomoči spozna Škofijska karitas Banjaluka. Tudi letos bodo 3. avgusta odšli v Banjaluko, da bodo delali in spoznavali razmere in rane, ki jih na ljudeh pusti vojna, pa tudi pomagali pri odstranjevanju posledic katastrofalnih poplav.

Tudi pri nas so družine in posamezniki, ki potrebujejo **varno streho nad glavo**. Prav v teh dneh se je zaključila akcija, ki jo je na lastno pobudo in s finančno podporo pri nabavi gradbenega materiala uspešno, predvsem pa prostovoljno izpeljal Župnijski gospodarski svet župnije Vipavski Križ in zidarski mojster Marko iz župnije Kamnje. Člani ŽGS-ja so z zanosom delali v največji vročini, in tako sta mlada vdova ter njena hčerka dobili varno streho

12

nad glavo. To so znamenja, ki nagovorijo celotno župnijsko občestvo.

Med številnimi obveznostmi včasih posije tudi sonček prijateljstva in tega so nam v zadnjih dneh prinesli prijatelji iz NŠKMB. Hvala za obisk. •

Ljubljana

DUHOVNA OBNOVA SODELAVCEV KARITAS ROVTE

Mojca Skvarča

Na svetega Marka dan, leta Gospodovega 2015, se nas je lepo število sodelavcev Karitas iz Rovt nad Logatcem odpeljalo v Vrhpolje pri Vipavi na duhovno obnovo. Pri cerkvi sv. Primoža in Felicijana nas je vesel pozdravil tamkajšnji župnik, skoraj naš rojak, doma iz Medvedjega Brda, g. Janez Kržišnik. Skupaj smo odšli v cerkev, kjer smo se naužili Božje besede, upodobljene na prelepem zaoltarnem mozaiku p. Marka Ivana Rupnika, velikega duhovnega umetnika. Tudi križev pot je njegovo delo. G. Janez nam je vse razložil. V luči Kristusovega vstajenja globlje razumemo ta mozaik pa tudi smisel našega življenja.

Besede g. župnika Janeza so bile v srce segajoče. Najbolj so se mi vtisnile v spomin besede o odpuščanju. »Odpuščanje je Božje delo. Ni v naši moči. Zato molimo za tistega, ki nas je užalil ali nam storil krivico. Le tako se splete pretok milosti.« To se me je zelo dotaknilo, kajti ravno ta čas se me je lotevala jeza ... Voditelj je postavil vprašanje: »Kdo odpušča, ali tisti, ki je kriv, ali tisti, ki je nedolžen? Odpustiti mora nedolžen. Vedno! Krivec nima pravice in tudi dočakali ne bi njegove prošnje za odpuščanje. On se očiščuje oz. spreminja preko mojega odpuščanja.« »Pojdi in se spravi s svojim nasprotnikom, dokler si z njim še na poti,« pravi evangelist Matej (Mt 5,25). To so Božji poslanci k nam, torej molimo in ljubimo sovražnike.

Ali kot pravi Jezus: »Če ljubite in delate dobro tistim, ki vam delajo dobro, kakšno zasluženje imate?« Sodobne bolezni (rak) so psihosomatske bolezni, izvirajo iz neodpuščanja, ki nas notranje razjeda.

Po kratkem odmoru, kjer smo se ob kavici, soku in piškotih naklepetali, smo nadaljevali. »V čem naj bi bili kristjani drugačni? Kristjan ima drugačen pogled na življenje kot tisti, ki mu trikratna plača ni dovolj. Sodniki so stavkali, češ da imajo premajhne plače. Če bi delali za pravico, bi morali biti zadovoljni tudi z manjšo plačo.« Greh ni v Božjem načrtu. Greh je človeški, človeka izmaliči, zasenči, uniči lepoto. Grehi se nam maščujejo; Bog je usmiljen, On vedno odpušča, človek včasih, narava pa nikoli.

Kako in kdaj smo verni? Ko začutimo potrebo po Kristusu. Želja po Odrešeniku nas vodi po poti vere. Priporočimo se Judu Tadeju, on je priprošnjik pri Bogu. Dokler smo povezani s Kristusom, smo Njegovi svatje na Njegovi gostiji. Da ga spet najdem, vzamem vsak dan svoj križ na rame in grem za Njim.

Še veliko besed za življenje smo slišali od župnika Janeza, bogato duhovno obnovo pa smo za-

ključili s sveto mašo, kosilom in še popoldanskim klepetom na terasi župnišča. G. Janez nam je za domov dal vejice Kristusove krone, drevesa z velikimi trni, da bi nas spominjale na Kristusovo trpljenje. Polni bogatih vtisov smo se le stežka odpravili proti domu. Zaključil se je čudovit sončen dan s soncem v naših srcih. Hvala, g. Janez Kržišnik, in hvala našemu voditelju Ronku Kavčiču, ki nas je popeljal na to pot! Bog vse blagoslovi! •

maribor

VSE NAJBOLJŠE!

Darko Bračun

»Ko daš kozarec vode bratu revežu, mu ga ponudi na pladnju, zato ker bi tako postregel Kristusa.« (kano-nik Boccardo)

To v življenju uresničuje tudi naša Lijana! Ko smo začeli s praznovanjem srebrnega jubileja KARITAS Slovenije, smo na NŠKMB živeli v pričakovanju! Spraševali smo se – a je mogoče, da našo LIJANO obiskal bo

ABRAHAM? Na obletnico prvega obiska sedaj svetega papeža Janeza Pavla II. v Mariboru sta se srečala.

Prav je, da osebi, ki slavi okroglo, 2 x 25, in je od vsega začetka javnega delovanja povezana s Karitas z

dušo in telesom, v Žarku dobrote rečemo: spoštovana Lijana, ŠE NA MNOGA LETA in HVALA za vso ljubeznivost, vsa potrpežljiva poslušanja, tople materinske besedne objeme človeka, ki Vas pokliče ali se pri Vas oglasi, da ga s svojim razdajanjem spet opogumite. Bog Vas naj ohranja in blagoslavlja še naprej.

Za slavljenko veljajo tudi besede: Pristna ljubezen je vedno tista, ki v bratu in sestri vidi Kristusa in mu gre naproti. Prizadevanje, da bi ga imel rad enako kot Jezusa, da bi govoril, kot bi govoril z Jezusom, in trud, da bi mu služil, kot bi služil Jezusu, je znak prave, dejavne ljubezni.

Vsem sodelavkam in sodelavcem in vsem bralcem, ki ste ali še boste letos praznovali okrogle življenjske obletnice, VSE NAJBOLJŠE in opogumljajmo drug drugega tudi ob zgledu Lijanine prehojene življenjske poti. •

murska sobota

PROSTOVOLJSKO DELO VRAČA DOSTOJANSTVO

Jožef Kociper

V Pomurju se od leta 2009 srečujemo z rekordno velikim številom brezposelnih ljudi in propadom podjetij, ki so bila nosilci gospodarskega razvoja, kar je posledica globoke gospodarske krize. Kriza je na površje vrgla probleme ljudi, stiske, ki so bile do sedaj prikriti med štirimi stenami domačih stanovanj. Zaradi nizkih prihodkov, tj. prejemkov denarne socialne pomoči, mizernih pokojnin in vse večjih življenjskih stroškov je potreba po brezplačnem toplim obroku, brezplačni zdravstveni oskrbi in zdravniškem pregledu ter brezplačni pravni pomoči pri ljudeh z nizkimi dohodki vse večja in v veliki večini že nuja. Sami si zaradi socialne stiske ne

morejo priskrbeti osnovnih življenjskih dobrin in storitev, nekateri nimajo niti možnosti doma poskrbeti za osebno higieno, ker nimajo elektrike in vode.

Delo je za naše uporabnike skorajda nedosegljiva dobrina. Zaposlitev pa je za nekatere samo še lep spomin na lepe dobre stare čase. Kakšno krivico delamo z našimi opazkami, ko ljudi v stiski zmerjamo, da naj si najdejo delo, se sploh ne zavedamo. Naše ugotovitve so, da so ljudje željni delati v okviru svojih telesnih in drugih danostih. Ves čas nas ljudje v stiski sprašujejo po delu, zato smo se usmerili v »iskanje« del. Prvo delo smo dobili že lani maja za urejanje našega dvorišča. Nadaljnja dela smo iskali v 25 km oddaljenem Razkrižju na naši eko-socialni Domačiji.

Prostovoljno delo, ki ga opravljajo, je za ljudi v stiski nadvse pomembno za njihovo človeškost. Povrne se jim občutek njihove vrednosti. Dobijo občutek, da so se sposobni podariti drugemu, da so za druge koristni, da niso delomrzneži.

Delo je oblikovalo človeka in je njegova prvinska potreba. V današnjem času so si lastniki kapitala prisvojili tudi pravico do dela. Še več, odrekajo jo človeku v stiski.

Prav zato smo sodelavci v Karitas poklicani, da ljudem omogočamo delo. Zaposlitev prav gotovo nimamo na zalogi. Lahko pa naredimo prostor za prostovoljno delo. Tudi država je s prvim septembrom lanskega leta spoznala, da je dobro ljudi spodbujati k aktivnemu načinu življenja, zato je pripravljena nagrajevati prostovoljno delo upravičencem do denarne socialne pomoči.

Tretjo stopnjo razvoja prostovoljnega dela smo oblikovali skupaj z župnijskimi Karitas. Župnijska karitas ponudi prostovoljno delo, na Škofijski karitas pa le

to podpremo s podpisom dogovora o prostovoljnem delu. Postavili smo si tudi interno lestvico obveznosti prostovoljca. Dogovor podpisemo s kandidatom, ki je pripravljen prostovoljno delati vsaj 25 ur na mesec. S to količino opravljenega dela lahko tudi pred javnostjo opravičimo sklenitev dogovora o prostovoljnem delu, zaradi nagrade, ki jo prejmejo na centru za socialno delo.

V letošnjem letu pa pričakujemo še javni razpis, ki bo imel evropske vire podpore aktivaciji dolgotrajno brezposelnih ljudi v stiski. Menim, da bo ta razpis nov izziv za Karitas v Sloveniji v preizkušanju preverjanja našega poslanstva.

V Lazarjevem domu imamo štirinajst prostovoljnih delavcev, ki pomagajo v Ljudski kuhinji, in sedem prostovoljcev, ki se vozijo 25 km daleč na prostovoljno delo na našo eko-socialno Domačijo.

V Karitas se moramo vedno zamisliti, ko želimo nekoga poslati, naj si poišče delo: Ali je delo možno najti, ali smo mu ga sposobni ponuditi?

Kaj lahko storim, da bo človek v stiski imel delo? •

ново mesto

DOŽIVELI LEPO PRAZNIČNO POPOLDNE

Marija Pugelj

Praznik Gospodovega vnebohoda je bil za naše preizkušane brate in sestre poseben dan, saj smo jih sodelavke Župnijske karitas Novo Mesto sv. Janez povabile najprej k sv. maši in potem še na druženje.

Sv. maša je bila lepo obiskana, polepšali so jo ostali župljani, precej veroučencev in seveda pevci z organistom. Na povabilo g. župnika in dekana Mira Viranta je srečanje obogatil msgr. g. Miro Šribar, bolniški duhovnik iz Ljubljane. V homiliji nam je povedal, da nas Jezus z vnebohodom ni zapustil, še bolj je prisoten povsod – pri sv. maši, pri vseh zakramentih, tudi pri bolniškem maziljenju. Za prejem zakramenta bolniškega maziljenja se je odločila večina starejših.

Bogate izkušnje g. Šlibarja z bolniki so se pokazale v homiliji. Na primerih je pokazal, kako lahko pričujemo tudi bolni, v času bolezni v bolnišnici. Na srce nam je položil, naj starejšim pomagamo lajšati težave. Mlajši naj jih spremljamo na vseh korakih, ob vseh priložnostih, z ljubeznijo.

Druženje smo nadaljevali v bližnjem gostišču. Manjkala ni niti harmonika, čestitali smo vsem, ki letos praznujejo 80 let. Vsi udeleženci so bili dobre volje, veliko smo se pogovarjali, obujali spomine na mlada leta. Za nas sodelavke je to posebno bogat dan. Zadovoljni, nasmejani obrazi starejših in bolnih so največja, najlepša zahvala za vse, kar zanje skušamo narediti vse dni

Ogled hiše v Obrenovcu, ki se po lanskoletnih poplavah popravlja s sredstvi Slovenske karitas

v letu. Bogu hvala za vse dobro in lepo, kar smo na ta dan vsi skupaj prejeli. •

ŠKOFIJSKA KARITAS NOVO MESTO JE GOSTILA UMETNIKE ZA KARITAS

Igor Luzar

Umetniki za Karitas z geslom »Tujec sem bil in ste me sprejeli« so se iz Kopra preselili Novo mesto. To razstavo sta Škofijski karitas Koper in Novo mesto načrtovali že dolgo in novomeški škofiji ter dr. Janezu Grilu gre zahvala, da se je odprtje razstave zgodilo 12. junija v čudovitih prostorih Baragovega zavoda. Na ogled je bilo postavljenih 50 likovnih del vrhunskih avtorjev, del, ki so zaradi umetnosti in dobrotelosti nastala v 20. mednarodni koloniji Umetniki za Karitas. Številni dogodki največje tragedije našega časa, tujcev, beguncev, migrantov so bili izziv, da so vsi govorci, vsak iz svojega zornega kota, spregovorili o sočutju, ki ga potrebujejo ljudje, ki zaradi nasilja zapuščajo svoje domove. Na razstavi so sodelovali Jožica Ličen, umetnostna zgodovinarica Anamarija Stibilj Šajn, mag. Igor Luzar, dr. Janez Gril. Glasbeni del programa sta sooblikovali slušateljci Konservatorija za glasbo Jurija Slatkonje. Razstavo je odprl novomeški škof msgr. Andrej Glavan, ki je poudaril tovrstno karitativno razsežnost, ki prinaša med širše množice sporočilo umetnosti in dobrotelosti hkrati.

Druženja ob skrbno pripravljani mizi se je udeležil tudi novomeški slikar ter udeleženec kolonije Umetniki za Karitas in zvest darovalec likovnih del Janko Orač. •

TERENSKI OBISK V SRBIJI

Jana Lampe

V času od 20. do 23. aprila 2015 sem obiskala Srbijo predvsem z namenom spremljanja **izvedbe projekta »Krepitev okoljske in družbene zavesti med mladimi v krajih J, Z in V regije Centralne Srbije«**, ki ga v letih 2014 do 2016 izvajamo v partnerskem sodelovanju s Karitas beograjske nadškofije in ob sofinanciranju Ministrstva za zunanje zadeve RS.

V času obiska smo pregledali, kaj je bilo do sedaj narejenega v okviru projekta in kakšni so načrti za nadaljnjo izvedbo. Spomladi so izvedli 10 regionalnih seminarjev za 277 učiteljev s poudarkom na temi ekologije ter povabili osnovne šole k izvedbi delavnic in nagradnega natečaja pod geslom **»Kaplja na kapljo – ohranimo vode v Srbiji«**.

V času obiska smo obiskali OŠ v Nišu, Aleksincu in Knjaževcu, ki sodelujejo pri projektu. Vsi ravnatelji in učitelji so zelo zadovoljni s sodelovanjem pri projektu, z izvedbo seminarjev, s strokovno pripravljenim in uporabnim priročnikom »Kaplja na kapljo« ... Obiskali smo tudi Slovensko veleposlaništvo v Beogradu in odpravnicu poslov ge. Mateji Norčič Štamcar predstavili projekt ter se dogovorili o možnostih sodelovanja. Obiskala sem tudi beograjskega nadškofa msgr. Stanislava Hočevarja in mu predstavila projekt ter drugo sodelovanje med Karitas v Srbiji in Sloveniji.

En dan obiska pa je bil namenjen **spremljanju projektov obnove po poplavah v Srbiji**. Najprej smo se srečali s koordinatorjem za obnovo na nacionalni Karitas v Srbiji. Skupaj s predstavniki Karitas Beograd, ki izvaja pomoč na terenu, in Karitas Avstrije smo obiskali družine v Obrenovcu in Lajkovcu, ki jim je Slovenska karitas z večjo vsoto (v vrednosti do 5.000 EUR) pomagala pri gradnji novih ali obnovi s poplavami močno poškodovanih hiš. Te družine so izrazile veliko zahvalo Slovincem za omenjeno pomoč. Vesela sem bila, ko so mi mnogi, predvsem brezposelni, povedali da so vložili tudi veliko svojega dela v obnovo, niso čakali, da jim bodo vse naredili drugi. Nekaterim družinam, npr. starejšemu paru in romski družini, smo pomagali tudi pri nakupu stare hiše. Oboji so prej živeli v kontejnerju in jim je voda vse odnesla. Prišli so do boljših pogojev za življenje, kot so jih imeli prej. Vesel si, ko vidiš očeta te mlade romske družine, kako je sedaj ponosen, koliko je sam naredil za obnovo, da ima upanje za svojo družino, za prihodnost ... •

ŠKOFIJSKA KARITAS LJUBLJANA – PRAZNOVANJE OB 25-LETNICI OBSTOJA

Ana Stepančič

Letošnje leto zaznamuje nekaj pomembnih obletnic v svetovnem, državnem in cerkvenem pogledu, česar se je vredno spomniti – in, spodobi se, praznovati, kajti leta 1990 se je dogajalo veliko pomembnih stvari. Med drugim je bila junija 1990 ustanovljena ŠKOFIJSKA KARITAS LJUBLJANA, kar smo proslavili z romanjem sodelavcev ŠKL in predstavnikov posameznih župnijskih Karitas, ki jih je v ljubljanski škofiji 124.

V deževnem jutru, v petek, 22. maja, smo se izpred Zavoda sv. Stanislava odpeljali v smeri Dolenjska – Bizeljsko do Bistrice ob Sotli, nekdanj Sv. Peter pod Svetimi gorami.

SVETE GORE so božja pot, kar cerkveno naselje s petimi cerkvami, glavna je Marijina cerkev z bogato opremo: oltarji, kipi, slike, freske, Marijin prestol. Na gričih okoli so cerkvice ali kapele: sv. Jurija, sv. Martina, sv. Sebastijana in sv. Fabijana ter lurške Matere Božje.

O romanju Slovencev in zaupanju v pomoč priča tudi tale stara pesem:

Eno pesem bomo peli, od Marije Svetih gor, ta je v Štajerski deželi, o Marija Svetih gor.

Na visokem, lepem hribi tota cirkev tam stoji, pri Mariji Svetogorski vsaki gnado zadobi.

Da smo romali tudi mi, smo kljub dežju zadnji del poti, zelo navkreber, prehodili, se ustavili pri posameznih postajah križevega pota kiparja Staneta Jarma in se zbrali v Marijinem svetišču, ker so nas čakali duhovniki: domači župnik g. Damjan Kejžar, g. Marko Čižman (žpk iz Podutika), novi predsednik ŠKL, ter nadškof Stanislav Zore s tajnikom g. Boštjanom Prevcom.

Sveta maša je bila, ne vem katera bi bila prava beseda, lepa in bogata, zaradi cerkve same in nas vseh, posebej zaradi ljudskega petja in sodelovanja posameznikov pri pozdravnem nagovoru, pri uvodih, posebej moram omeniti darovanje – v simboliki in darovih prikaz našega 25-letnega dela, ter seveda škofov nagovor, ko je Božjo besedo današnjega dne imenitno povezal z nami in našim delom. »Peter, ali me imaš rad?« in »Gospod, ti vse veš.«

Po blagoslovu in zahvalni besedi g. Jožeta Kerna je sledilo presenečenje za kar nekaj dolgoletnih sodelavcev: dobili smo zahvale in priznanje iz rok nadškofa Stanislava Zoreta. Še enkrat hvala za pozornost in presenečenje ter hvala vsem mojim sodelavcem, da lahko skupaj delamo.

Po maši nam je domači župnik še nekaj povedal o cerkvi in okolici, ki pa si je na žalost nismo mogli ogledati, saj je še vedno deževalo. Z avtobusa sem nekje ob cesti videla tablo z napisom: »Življenje brez praznikov je pusto kot cesta brez gostiln.« Naši organizatorji so poskrbeli za pravo cesto in domačo gostilno Šempeter, ki jo je Ivo Andrić takole opisal: »V teh malih slovenskih gostilnah je postrežba izvrstna, ljudje vam tu ne strežejo, temveč vas sprejmejo in gostijo ...« Ni kaj dodati, bilo je super, z dodano glasbeno spremljavo g. Marka Čižmana.

Ob povratku smo si ogledali še Olimje, cerkev Marije Vnebovzete, lekarno in čokoladnico. Obisk mi bo ostal v posebnem in nepozabnem spominu zaradi razlage p. Ernesta, kako je predstavil cerkev z zlato-črnim bogastvom, oltarje, kipe in svetnike, vse prepletel s svetopisemskimi zgodbami, življenjem danes in svojimi izkušnjami in doživetji ter premnogimi nasveti za vse nas in za vsak dan. HVALA!

Posebej velika HVALA in ZAHVALA pa velja ŠKL za lep in prijeten dan, za prijateljsko razpoloženje in vse darove romanja. Hvala Bogu, ki je medtem zalil in pomnožil naše delo. ●

25 LET KARITAS V KOPRSKI ŠKOFIJI

Jožica Ličen

V soboto, 30. maja 2015, je bil v Kopru romarski dan Škofijske karitas Koper in praznovanje 25-letnice Karitas. Praznovanja se je udeležilo približno 500 sodelavcev iz celotne škofije.

Začeli smo s sveto mašo v koprski stolnici, ki jo je, ob somaševanju duhovnikov in upokojenega škofa Metoda Piriha, daroval koprski škof msgr. dr. Jurij Bizjak. Skozi celotno mašo se je s sodelovanjem sodelavcev Karitas iz vse škofije odražala mreža Karitas. Najbolj se je vseh dotaknilo darovanje, ko so predstavniki vseh trinajstih Centrov Karitas prinesli na oltar vsak svoj hlebec kruha. Ob tem je Božo Rustja povedal: »Darovanijska ljubezen do ljudi v stiski se tedensko dogaja v Centrih karitas po celotni škofiji. Danes prinašajo na oltar kruh predstavniki vseh trinajstih Centrov karitas: Bovec, Tolmin, Nova Gorica, Grgar, Ajdovščina, Idrija, Postojna, Pivka, Ilirska Bistrica, Sežana, Izola, Portorož in Koper. Vsak hlebček kruha je različen, kot so različne stiske, zato se sodelavci Karitas še kako zavedajo, da ni težko deliti, če pri pomnožitvi kruha sodeluje Jezus, in prav to je dodana vrednost darovanja.« Sodelovali so tudi mladi, ki obiskujejo program Popoldan na cesti, kakor tudi sodelavci, ki delajo z brezdomci, zasvojenimi, materami, otroki.

Ob koncu svete maše se je škof Jurij zahvalil vsem 'karitasovkam' in 'karitasovcem' za nesebično delo, v imenu koprške škofije pa je podelil priznanja sv. Jožefa delavca. Obrazložitev priznanj, ki jo je prebral generalni vikar mag. Jožef Koren, se je glasila:

Priznanje je prejela Jožica Ličen, namestnica ravnateljica Škofijske karitas Koper

Lahko bi rekli, da si brez Jožice Ličen ne znamo več predstavljati naše Karitas, in je njeno mnogovrstno delovanje, kakor tudi pri obeh drugih današnjih nagradjenih, nemogoče strniti v nekaj stavkov. Pri Karitas deluje že od samega začetka, sicer pa je začela delovati kot preprosta sodelavka pri pomoči beguncem. Postala je prepoznavna in kmalu začela zastopati Vipavsko v ŠK.

Po sprejemu statuta ŠK 1995 in strukturiranju mreže Dekanijskih in Območnih karitas je postala voditeljica Vipavske DK in hkrati tudi članica Tajništva ŠK. Leta 1998 je postala namestnica ravnateljice, kar je, obenem z vodenjem Odbora za materialno pomoč, ostala do danes. Leta 1994 je sprejela koordiniranje projekta Umetniki za Karitas, ki ga z veliko ljubeznijo vodi ves ta čas, in je mnogim postala sinonim za to plemenito pobudo.

Njeno delovanje se ne ustavi v škofijski karitas, saj je članica različnih teles Slovenske karitas, tudi Sveta Slovenske karitas. Na slovenski ravni je koordinirala 'evropsko hrano'. Zaradi prepoznavne vloge v Karitas je postala članica Komisije Pravičnost in mir, udeleženka raznih okroglih miz in drugih medijskih dogodkov in ves čas vodi tudi stike z mediji v imenu škofijske Karitas in je hvaležna in zaželena sogovornica v številnih medijih.

Priznanje sv. Jožefa je posthumno prejel Bogdan Žorž, psiholog in psihoterapevt (priznanje je v njegovem imenu prevzela žena Zdenka)

Bogdan Žorž se je že zelo zgodaj, ob begunski krizi, vključil v delo Karitas na Goriškem. Ustanavljanje doma za otroke v Čepovanu je njega in ženo Zdenko še bolj zbližalo s Škofijsko karitas. Leta 1997 je postal član Tajništva ŠK in voditelj Odbora za svetovanje, kar je ostal vse do svoje smrti. Sam je svetoval pri novonastaja-

jočih projektih, poleg tega pa učil svetovanja številne sodelavce – prostovoljce.

Med njegovimi številnimi dejavnostmi naj omenimo samo nekatere: 153 sodelavk in sodelavcev Karitas je pri njem končalo seminar za neprofesionalno svetovanje in se danes posvečajo ljudem v stiski. Z nasveti je pomagal pri različnih programih Karitas (dom Karitas v Soči, v Solkanu, na Cesti). Dragocena je bila njegova pomoč pri svetovanju po potresu in plazju v Posočju in pomoč brezposelnim v času, ko je propadlo veliko tovarn. Njegova pomoč se kljub obilici dela ni omejila samo na Škofijsko karitas Koper, ampak tudi na druge Karitas. Bogdan Žorž je ostal dragocen sodelavec Karitas vse do svoje prezgodnje smrti. Škofijska Karitas je v spomin zvestega sodelavca in velikega človeka ustanovila sklad Bogdana Žorža za pomoč otrokom. Priznanje bo sprejela njegova žena Zdenka.

Priznanje sv. Jožefa je prejel Matej Kobal, ravnatelj Škofijske karitas Koper

Matej Kobal je postal ravnatelj Škofijske karitas Koper leta 1998, a je že prej sodeloval z njo, saj je bil od leta 1994 član njenega tajništva, še prej pa zasledimo njegove članke v glasilih Slovenske Karitas.

Dragocena je njegova vizija Karitas v vsako župnijo, s katero je želel prodreti tudi v Slovensko karitas. V skladu s Statutom ŠK je skrbel za vodenje le-te in preko sodelavcev – prostovoljcev za delovanje odborov (raziskovanje in obveščanje; oblikovanje; spodbujanje prostovoljnosti; svetovanje; deviantnost; bolniki, invalidi in drugače prizadeti in materialna pomoč). Bil je pobudnik in je sodeloval pri pripravi več statotov in pravilnikov ter strateških načrtov. Leta 2000 je Matej Kobal v imenu Škofijske karitas ustanovil Zavod karitas Samarijan, kjer izvajajo več programov. V času njegovega ravnateljevanja je zaživelo še več drugih domov. Ne smemo pozabiti njegovega angažmaja pri pomoči v tujini. Matej Kobal je ravnatelj, ki je nepopustljiv pri idejah, ki sledijo evangeliju in celostni pomoči človeku v stiski.

Po podelitvi priznanj smo se tudi sodelavci škofu dr. Juriju Bizjaku zahvalili za priložnost, da lahko v imenu krajevne Cerkve pomagamo ljudem v stiski. V znak hvaležnosti je umetnik Bogdan Soban

izdelal računalniški portret škofa Jurija, kjer je 25.000-krat, kar simbolizira 25 let delovanja Karitas, zapisano njegovo škofovsko geslo: »Pogum, vse ljudstvo v deželi«. V imenu Umetnikov za Karitas mu je sliko izročil avtor Bogdan Soban, v imenu sodelavcev Karitas pa Jožica Ličen.

Po sveti maši se je dogajanje preselilo v lepo obnovljeno cerkvico sv. Blaža v bližini stolnice, kjer je bila postavljena razstava likovnih del 20. mednarodne likovne kolonije Umetniki za Karitas pod geslom »Tujec sem bil in ste me sprejeli«. Da je čudovita cerkvica zaživela v vsej svoji lepoti, gre zahvala postavljalcem razstave in škofijskemu ekonomu Tihomirju Busiji. Kulturni program so sooblikovali mladi iz programa Popoldan na cesti s simpatično igrico, prireditev je obogatil mešani pevski zbor Alojz Kocjančič Puče – Koštabona pod vodstvom Milke Ivane Pucer. Jožica Ličen in Anamarija Stibilj Šajn sta, kot na vseh drugih razstavah, predstavili dobrodelni in umetniški vidik kolonije. Tudi tu je prisotne nagovoril škof Jurij, razstavo pa je odprl evropski poslanec Lojze Peterle.

Družabni del srečanja se je dogajal na škofijskem dvorišču, za pogostitev je poskrbela Istrska območna karitas, kar pomeni, da so bili, poleg sladkih dobrot, glavna jed istrski bobiči. Tovrstna srečanja so za sodelavce Karita

Upokojeni škof msgr. Metod Pirih, ki je 6. septembra 1990 ustanovil Škofijsko karitas Koper, je skupaj z duhovniki in sodelavci praznovanje zaključil s petimi litanijami Matere Božje, ki so bile en sam vzklik zahvale za nazaj in velika prošnja po pomoči za naprej. •

POČITNICE BISEROV VEDNO NOSIŠ V SRCU

Mojca Kepic

Sončno sobotno popoldne 13. junija je bilo za mlade prostovoljce, animatorje nekaj posebnega. Družilo nas je praznovanje 10 let POČITNIC BISEROV in 20-letnice organiziranja letovanj za otroke iz socialno ogroženih družin v okviru Karitas. Polno mladostnih obrazov in malih biserčkov naših prostovoljcev se je zbralo, da skupaj rečemo Gospodu HVALA za vsak lep trenutek v Portorožu in z veseljem drug drugemu sporočamo, da smo hvaležni, da smo lahko bili del programa za otroke in mladostnike ter z njimi odšli daleč od njihovih družin, na morje, kjer lahko za trenutek pozabijo na stiske, s katerimi se srečujejo v domačem okolju.

Z zahvalno sv. mašo smo se najprej zahvalili Gospodu, da smo lahko bili del zgodbe BISEROV in v teh letih v Portorožu preživeli nepozabne trenutke s 346 prostovoljci in preko 1400 otroki, mladostniki! »Odgovorili ste na Božji klic, podajate roko najmlajšim in v njihovih očeh prižigate iskrice,« nas je pri sveti maši nagovoril sostrski župnik Aleš Tomašević, ki tudi sam kot diakon in sedaj kot duhovnik piše zgodbo med biserčki. Na njegov mladosten in nagajiv način nas je še posebno pri pridigi nagovoril z mislijo: »Sezujte si čevlje z nog ... Otroci so sveta zemlja. Zaživite svoje poslanstvo, prepoznajte klic, spoštujte sveto zemljo.« Bosih nog smo tako v ritmu pesmi, besed, veselja, objemov nadaljevali naše srečanje z mislijo na leta, ki smo jih preživeli na slovenski obali. Vsak se je lahko spomnil svoje mladosti, ko je svojo srčnost, čas, veselje, talente delil naprej in sooblikoval program, da je bil tako najboljši. Naši pogovori so se nato vrnili v pretekla leta doživetij, skokov v morje, iskrivih pogledov, nepozabnih dogodkov, smeha, napisanih pisem in izdelanih izdelkov za skrite prijatelje, zabavnih večerov, zapetih pesmi, izletov z ladjico, skupnih molitev in obedov ... v Portorožu.

HVALA vsakemu animatorju posebej za čas, ki ga je namenil otrokom, mladostnikom iz socialno ogroženih družin, saj ste prav vi tisti, zaradi katerih POČITNICE BISEROV živijo še danes. •

OB OBLETNICI

Jožef Tivadar

Po letu 1990 je Karitas na Slovenskem opravila zelo veliko in pomembno nalogo pri lažšanju materialnih in drugih socialnih stisk oz. težav posameznikov in širše družbe. Uspelo ji je vzpostaviti mrežo socialnih ustanov: materinski domovi, domovi za starejše, ljudske/socialne kuhinje, sprejemališča/zavetišča za brezdomce, skladišča humanitarne pomoči za razdeljevanje hrane, zdravstvene ambulante za osebe brez zdravstvenega zavarovanja idr., ki je nepogrešljivi del javne mreže. V svojih vrstah ima poleg prostovoljcev raznih strok in profilov tudi zelo dobre oz. odlične strokovne sodelavce. Uspešno se vključuje v razne oblike krepitve družbene solidarnosti na lokalnem, vseslovenskem in mednarodnem področju. Vključena je v Caritas Internationalis in Caritas Europa. Slovenska Karitas je bila in je v tem času nepogrešljiv del v slovenskega socialnega življenja.

Kot najpomembnejše bi izpostavil zaupanje ljudi v delovanje Karitas v Sloveniji pri ravnanju z darovanimi sredstvi in vsemi materiali (hrana, obleka, pohištvo ...). Želeli bi, da tudi v prihodnje ostane tako in da Karitas enako kot do sedaj nadaljuje delo pri kreiranju in nujenju raznih oblik socialnih pomoči posameznikom ne glede na njihovo starost, spol, narodnost, vero, prepričanje, socialni položaj ali status. Zavedati se moramo, da je Človek – Človeštvo – potreboval(o) in vedno bolj potrebuje dobrodelnost vsak dan zaradi neurejenih družbenih ali osebnih razmer in potreb pa tudi naravnih nesreč. Zato: lepo je, če imaš nekoga, od katerega lahko v primeru potrebe pričakuješ pomoč, in lepo je, da so mnogi tudi pripravljeni pomoč dati. Eno in drugo je Karitas v Sloveniji zelo dobro opravljala in še opravlja.

Ob iskrenih čestitkah za prehojenih 25 let bi želel, da Karitas v Sloveniji sodeluje v procesu preobrazbe celotnega človeštva, da bi se ustvarili pogoji oz. razmere, ko ne bi bilo nikomur treba prositi pomoči. Moralna moč in drža Karitas je lahko v tem pogledu zelo velikega pomena. •

Delavnica Karitas za otroke na Črnem jezeru na Rakovniku in druge aktivnosti na vikendu dobrodelnosti na Rudniku

**»Naj baloni poletijo in ponesejo naše nasmehе vsem otrokom ...!«
ob praznovanju 10. obletnice Počitnic Biserov**

**»Kje so tiste stezice ...«
romanje sodelavcev ŠK Ljubljana**

**»Pozor! Nasmeh! ...«
skupno druženje zaposlenih sodelavcev Karitas iz vse Slovenije v Dolenjskih Toplicah**

QR koda za dostop do Žarka dobrote na internetni strani preko sodobnih spletnih bralnikov.

Viaja Slovenske karitas:

Karitas

- ljubeča skrb Cerkve za ljudi v stiski.
Glas revnih v družbi.
V službi človekovega dostojanstva.

ISSN 1581-5528

91771581552004

